

РЕШЕНИЕ

№ 30472

гр. София, 17.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 12.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4030** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Мим кар“ ООД – клон С., ЕИК: , със седалище и адрес на управление на клон: [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ап. 23, чрез управителя С. С. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 25-4332-001619/21.03.2025 г., издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЗППАМ е издадена без да се установи участието респективно допустителството от страна на дружеството на процесното нарушение. Моли се да същата да бъде отменена, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представя писмени бележки.

Ответникът в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 21.03.2025 г. от полицейски инспектор И. Й. е съставена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 25-4332-001619/21.03.2025 г., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Установено е, че „Мим кар“ ООД – клон С. е собственик на лек автомобил „Тойота Я. Хибрид“, с рег. [рег.номер на МПС], което МПС е управлявано К. Р. К. на 12.03.2025 г. около 11:30 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. В заповедта е посочено, че К. Р. К. управлява МПС без да притежава съответното СУМПС. СУМПС № [банкова сметка] е издадено в И. и не отговаря на изискванията на Приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приетите по делото заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. и заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. на директора на СДВР, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправопособен водач.

По материалната законосъобразност на акта:

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001619/21.03.2025 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, е издадена на основание чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП., съгласно която норма за осигуряване

безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Приложената с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП. от фактическа страна се основава на това, че на 12.03.2025 г. автомобил, собственост на „Мим кар“ ООД – клон С. е бил управляван от индийския гражданин К. Р. К., който не притежава съответното СУМПС. Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неспособен водач.

Не е спорно по делото, че автомобил с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП., е собственост на „Мим кар“ ООД – клон С.. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че управлението на МПС е било предоставено по силата на договор за наем от дружеството жалбоподател на К. Р. К. за срок от 08.03.2025 г. до 17:30 часа на 12.03.2025 г.

Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК указва, че в тежест на издателя на акта е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Но органът няма задължението да доказва отрицателния факт, че не е изпълнена процедурата, даваща право на оспорващия да управлява МПС на територията на Република България.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в ЗДвП, както и в няколко международни договора. Съгласно нормата на чл. 161 от ЗДвП /ДВ, бр. 43 от 2002 г. /свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г., т. к. по силата на чл. 48 от Конвенцията, тя отменя и замества Женевската конвенция за движението по пътищата от 1949 година в отношенията на страните по нея. Следователно, за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на Конвенцията за движението по пътищата, а за тези, които не са страни по нея, се прилага Женевската конвенция. Към момента последната урежда взаимоотношенията

между България и следните държави, които не са страни по К.: А., А., Австралия, Б., Б., Б., Б., Б. Ф., К., К., К., К. д'И., К., Доминиканска република, Е., Ф., Г., Х., И., И., И., Й., Л., Л., Л., М., М., М., М., М., Н., Нова З., Н., П. Нова Г., П., Р., С. Л., С., Ш. Л., С., Т., Т. и Т., У., САЩ, Я., Я..

В случая, управлението на превозното средство е извършено с издадено в И. свидетелство за управление на МПС № [банкова сметка], което не отговаря на изискванията на чл. 161, т. 1 от ЗДвП, т. к. И. не е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г. Процесното СУМПС не попада и в хипотезата на чл. 161, т. 2 от ЗДвП, съгласно който чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

И. е страна по Женевската конвенция от 1949 г. и именно тази Конвенция регламентира изискванията за валидност на издадените от И. чуждестранни свидетелства. Ето защо и с оглед регламентацията в чл. 161 ЗДвП. лицето следва да се легитимира със свидетелство за управление на МПС с легализиран превод на български език или с международно свидетелство, което отговаря на Женевската конвенция. По делото е представено заверено копие на международно свидетелство за правоуправление на МПС, издадено с валидност до 30.05.2029 г., в което се съдържа и превод на български език. Следователно към датата на контролната проверка – 12.03.2025 г. К. Р. К. е разполагал с международно свидетелство, което се приема в България, видно от списъка, оповестен от International Traffic Control Association, достъпен на електронен адрес <https://www.e-itca.org/international-driving-permit-countries>.

Следва да се посочи и, че мотивната част на процесната заповед представлява цитиране на съдържанието на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Тази норма, посочена като правно основание за упражняване на правомощието, съдържа различни хипотези, всяка от които изпълва фактическият състав на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Издателят на Заповед № 25-4332-001619/21.03.2025 г. не е посочил коя конкретно хипотеза от чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. е установил. Този негов пропуск, при данните за наличие на международно СУМПС, прави невъзможно да се разбере каква е действителната аргументация на органа, обусловила ПАМ на посоченото правно основание.

В обобщение на изложеното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изхода на спора жалбоподателят има право на сторените по делото разноски, но след като такива не са посикани, не следва да бъдат и присъдени.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 36 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 25-4332-001619/21.03.2025 г., издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която на „МИМ КАР“ ООД- клон С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: